

ved saadanne Bestemmelser kunde finde, at de Paagjældende gave sig af med nogen af de for Samfundet i Almindelighed allerfarligste Sygdomme, saa vilde der dog, tror jeg, blive store Færer for Samfundet tilbage, som ikke vilde kunne afsærges ved Bestemmelserne. § 2 om den Straf, som skulde ramme den, der tilføiede den Syge betydelig Skade paa Legeme eller Helbred, medens han har ham under Kur, thi ogsaa her gjælder det, at jeg tror, det vilde være umuligt, selv om disse Bestemmelser bleve affattede paa en mere praktisk Maade, at gjøre det saaledes, at de ydede nogen virkelig Garanti. Saaledes som det erede Medlem har affattet Bestemmelserne efter den norske Lov, tror jeg slet ikke, at de vilde give nogen Garanti, thi, som det erede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hindenburg) efterviste igaar, vilde man saa godt som aldrig kunne bevise, at det er den Paagjældende, der har tilføiet den Syge betydelig Skade paa Legeme eller Helbred, medens han har ham under Kur; han vilde jo altid kunne undskylde sig med, at de Midler, han har anvendt, ikke have Skylden, og at han ikke maatte anvende andre Midler, medens Skaden dog er kommen derved, at der ikke er blevet anvendt andre virkelige Hjælpenidler. Affattelsen er imidlertid mindre væsentlig; men selv om man greb til en anden Affattelse, selv om man sagde, at den, der tog Noget under Kur og enten ved sin Behandling eller ved de Undlæbser, hvori han var skyldig, eller ved ikke at henvise den Paagjældende til ordentlig Lægehjælp, frembragte betydelig Skade for den Syge paa Legeme eller Helbred, skulde straffes, tror jeg ikke, at det vilde være praktisk, thi det vil altid stille sig for Domstolene som saa godt som umuligt at antage, at det er bevist, at den Paagjældende har bevirket Skaden ved sine Handlinger eller sine Undlæbser. Naar jeg kaster mit Blik tilbage paa alle de mangfoldige Sager, som jeg har havt og har læst, saa har det, skjøndt det i Massen af Tilfældene har været bedrageriske Personer, der have været tiltalte, dog saa godt som aldrig været muligt at bevise, at den Paagjældende har lidt nogen virkelig Skade ved Behandlingen. Bevist er næsten altid bristet. Jeg tror derfor ikke, at det vil være muligt at vedtage dette Lovforslag, selv med Forandringer, end Fæer for Samfundet; men spørger man da, om der slet ikke vil kunne gjøres Noget i Retning af det, man kalder for Lidsaanden — om det virkelig er Lidsaanden, skal jeg lade være usagt, men hvormed man i alt Fald mener en mere udstrakt Frihed —, saa vil jeg sige, at jeg tror, at man i Virkeligheden ikke kan gaa videre end til for det Første at udvide i en noget mere lidsvarende Retning Bestemmelsen i Slutningen af Fred. af 5te Sept. 1794 om, at der kan tilstaa Ret til Lægepraxis, uden at Vedkommende har underkæstet sig Examen, men dog efter en aflagt Prøve. Det er noget Egnede, som de

erede Forslagsstillere ifjor tilstræbte gennem deres § 1, som de i Nar have udeladt, og jeg vil tilstaa, at det er med Ret; at de have udeladt den i den Sammenhæng, hvori den stod; men det er dog maasse den Bei, ad hvilken en Afhjælpning af det Bestaaende nærmest kunde finde Sted, saaledes at der navnlig kunde tilstaaes ikke blot som nu en begrændset, men ogsaa en mere udvidet Lægevirksomhed efter den Prøve, som Vedkommende aflagde. Jeg vil fremdeles mene, at man ogsaa vilde gjøre Noget i den Retning, at det udtryffeligt blev udtalt i Lovgivningen, at det var de Vedkommende tilladt at tage Syge i Kur, naar det godtjordes ved en Attest fra en Læge, at han enten aldeles ikke kunde hjælpe den Syge, altsaa med andre Ord, at han havde opgivet Kuren, eller at han i alt Fald ikke vilde kunne yde ham Hjælp uden, som man her har anført Exempler paa, ved en Amputation af et enkelt Lem eller Sligt. Det er Noget, som jeg vel tror, at man kunde gaa ind paa. Hvis de erede Herreer mene, at det virkelig vilde være en Smødekommun, antager jeg ogsaa, at man nok kunde gaa ind paa at erklære den Lægevirksomhed, der var udøvet uden Tilladelse dertil, for ustrafbar, naar Vedkommende ikke havde fordret eller modtaget noget som helst Slags Bederlag derfor. Man vilde derved jo umeglet have en Garanti for, at den Paagjældende ikke drevs af egenmytlig Bevæggrund til at kaste sig ind paa denne Virksomhed. Derimod tror jeg ikke, at jeg for mit Vedkommende vilde kunne gaa ind paa en Frigivelse i den Retning og i det Omfang, som det erede Medlem her har foreslaaet. — Jeg skal endnu til Slutning kun gjøre en enkelt Bemærkning. Man har sagt som en væsentlig Indvending imod den nu bestaaende Tilstand, at Lovgivningen ikke kan overholdes, og at det strider mod Ansættelighed at have en Lovgivning, som slet ikke lader sig overholde. Dette tror jeg rigtignok beror paa en Misforståelse. Det er ganske sikkert, at den daglige Erfaring viser, at Lovgivningen ikke er i Stand til at hindre Kvassalveri; men skulde det være en Grund til at hæve denne Lovgivning, da vilde denne Grund jo kunne føre meget videre og vilde omtrent kunne vendes imod hele vor kriminelle Lovgivning. Derimod tror jeg, at det kan siges imod et Forslag som det foreliggende, at der imod det kan gjøres den nævnte Indvending, at det ikke vil lade sig overholde, thi alle de Bestemmelser, som findes i det, og som skulde frembyde Garanti, skulde indeholde Indskrænkninger, ere af den Bessaffenhed, at de i det praktiske Liv ikke kunne overholdes.

Bemærken: Den Indvending, som den erede sidste Taler (Nimestad) hentedede fra Skipperens Forhold, tror jeg ikke passer her, thi det erede Medlem maa dog vide, at det er, fordi Skipperen har Andres Liv at sørge for, at man